

**Universiteit
Leiden**
The Netherlands

**Tekst en commentaar
Telecommunicatierecht**
Zwenne, G.J.

Citation

Zwenne, G. J. (2005). Tekst en commentaar
Telecommunicatierecht. In . Retrieved from
<https://hdl.handle.net/1887/3724>

Version: Not Applicable (or Unknown)
License: [Leiden University Non-exclusive
license](#)
Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3724>

Note: To cite this publication please use the final
published version (if applicable).

beide kamers der Staten-Generaal besluit het voorstel niet aan te nemen, wordt de algemene maatregel van bestuur ingetrokken.

— 2. Een krachtens de artikelen 3.1, eerste lid, 4.11, tweede lid, of 4.11, derde lid, vastgestelde algemene maatregel van bestuur treedt niet eerder in werking dan vier weken na de datum van uitgifte van het *Staatsblad* waarin hij is geplaatst. Van de plaatsing wordt onverwijld mededeling gedaan aan de beide kamers der Staten-Generaal.

Betekenis. Dit artikel schrijft voor bepaalde AMvB's zogenoemde voorhangprocedures voor. Deze procedures zijn bedoeld om het parlement invloed te geven bij gedelegeerde wetgeving. Ten aanzien van AMvB's met betrekking tot de aanwijzing van aanvullende diensten of daarmee samenhangende voorzieningen inzake de universele dienst, de prijs en het kwaliteitsniveau daarvan is bepaald dat deze pas inwerking mogen treden nadat vier weken verstreken zijn na overlegging van de AMvB aan de Eerste en Tweede Kamer. Dit geeft beide kamers de gelegenheid om over de aangewezen AMvB's met de minister van gedachten te wisselen. Als tenminste een vijfde van het grondwettelijk aantal leden van de desbetreffende kamer dat wenst, kan een kamer besluiten dat de materie die in de AMvB wordt geregeld alsnog bij wet moet worden geregeld. Voor AMvB's met betrekking tot de inrichting van het frequentieplan voor de eisen waaraan een door de Minister EZ te erkennen instelling die een gedragscode met betrekking tot bepaalde nummers hanteert alsmede voor AMvB's waarin wordt bepaald wie zich bij een dergelijke instelling moet aansluiten, geldt een lichtere voorhangprocedure. Deze AMvB's mogen pas vier weken na plaatsing in het *Staatsblad* inwerking treden. De AMvB hoeft niet aan het parlement te worden toegezonden. Wel moet melding worden gemaakt van de plaatsing.

[Certificatiedienstverlening elektronische handtekeningen]

Artikel 18.15. — 1. Een certificatie­dienstverlener die certificaten als gekwalificeerde certificaten aanbiedt of afgeeft aan het publiek en in Nederland een vestiging heeft, voldoet aan de eisen, gesteld bij of krachtens algemene maatregel van bestuur.

— 2. Certificaten die als gekwalificeerd certificaat aan het publiek worden aangeboden of afgegeven, voldoen aan de eisen gesteld bij of krachtens algemene maatregel van bestuur.

— 3. Een certificatie­dienstverlener stelt, alvorens een gekwalificeerd certificaat af te geven, de identiteit van de persoon die als ondertekenaar in dat gekwalificeerde certificaat wordt aangeduid, vast aan de hand van de bij artikel 1 van de Wet op de identificatieplicht aangewezen geldige documenten.

1. Algemeen. Het artikel implementeert de Richtlijn elektronische handtekeningen (bijlage A8). Het is ingevoerd met de Wet elektronische handtekeningen (Stb. 2003, 199) en is op 21 mei 2003 in werking getreden. Het artikel regelt de materiële eisen voor certificatie­dienstverleners en certificaten en geeft daartoe de grondslagen voor het bij of krachtens AMvB vaststellen van de in de bijlagen bij de richtlijn opgenomen vereisten voor aan certificatie­dienstverleners en certificaten. Er is gekozen voor implementatie door middel van lagere regelgeving, omdat de snelle technologische vooruitgang vraagt om regelgeving die daarmee gelijke tred kan houden. Omdat de bijlagen van de richtlijn vooral technische eisen bevatten, bestaat er volgens de toelichting geen bezwaar om deze vereisten in lagere regelgeving op te nemen (MvT, Kamerstukken II 2000/01,

27 743, nr 3, p 22) Deze vereisten en de standaarden die worden gebruikt voor het bepalen van conformiteit aan de richtlijn zijn geregeld in het Besluit elektronische handtekeningen (bijlage C7) en de Regeling elektronische handtekeningen (Staat 2003, 88)

2. Vereisten voor certificatie dienstverleners (lid 1). In het eerste lid is bepaald dat certificatie dienstverleners die gekwalificeerde certificaten aan het publiek afgeven moeten voldoen aan de bij of krachtens AMvB gestelde vereisten Een certificatie dienstverlener wordt in art 1 1, onderdeel, omschreven als een natuurlijke of rechtspersoon die certificaten afgeeft of andere diensten in verband met elektronische handtekeningen verleent (zie art 1 1, aan 46) De vereisten waaraan de certificatie dienstverlener moet voldoen, zijn afkomstig van Bijlage II, Richtlijn elektronische handtekeningen (bijlage A8) Het betreft met name vereisten met betrekking tot de betrouwbaarheid van de door de dienstverlener gebruikte systemen, deskundigheid van personeel en de beschikbaarheid van voldoende financiële middelen met het oog op aansprakelijkheid.

3. Vereisten voor certificaten (lid 2). In het tweede lid is bepaald dat gekwalificeerde certificaten moeten voldoen aan de bij of krachtens AMvB gestelde vereisten Dit betreft de vereisten genoemd in Bijlage I, Richtlijn elektronische handtekeningen (bijlage A8), zoals vereisten met betrekking tot de vermelding dat het certificaat als gekwalificeerd certificaat is afgegeven, de identiteit en het land van vestiging van de dienstverlener, de geldigheidsduur van het certificaat en de beperkingen betreffende het gebruik ervan

4. Identificatieplicht (lid 3). In het derde lid is een identificatieplicht opgenomen Deze plicht is nodig voor de certificatie dienstverlener die gekwalificeerde certificaten afgeeft aan het publiek om te kunnen verifiëren of de persoon die een elektronische handtekening aanvraagt ook degene is, die hij beweert te zijn Het artikel implementeert het in Bijlage II, Richtlijn elektronische handtekeningen (bijlage A8) opgenomen vereiste dat een certificatie dienstverlener de identiteit van de persoon aan wie een gekwalificeerd certificaat wordt afgegeven natrekt

[Vrijwillige accreditatieregeling]

Artikel 18.16. — 1. Onze Minister kan een of meer organisaties aanwijzen, die certificatie dienstverleners toetsen op de overeenstemming met de bij en krachtens deze wet gestelde eisen, indien de reglementen van de organisatie voldoende waarborgen bieden dat een overeenkomstig deze regeling, door de aangewezen organisatie beoordeelde certificatie dienstverlener voldoet aan artikel 18.15, eerste lid en dat de door een zodanige certificatie dienstverlener aan het publiek aangeboden of afgegeven gekwalificeerde certificaten voldoen aan artikel 18.15, tweede lid.

— 2. Een certificatie dienstverlener die in het bezit is van een geldig bewijs van toetsing van een op grond van het eerste lid aangewezen organisatie, wordt vermoed te voldoen aan artikel 18.15, eerste lid.

— 3. De certificaten die als gekwalificeerd aan het publiek worden aangeboden of afgegeven door een certificatie dienstverlener als bedoeld in het tweede lid, worden vermoed te voldoen aan artikel 18.15, tweede lid.

— 4. Een aanwijzing als bedoeld in het eerste lid geldt voor bepaalde tijd, en kan worden ingetrokken indien blijkt dat de reglementen van de aangewezen organisatie niet meer de in het eerste lid bedoelde waarborg bieden.

1. Algemeen. De Richtlijn elektronische handtekeningen (bijlage A8) bepaalt da lidstaten vrijwillige accreditatieregelingen kunnen invoeren of handhaven die op verbetering van de certificatiendiensten zijn gericht. Volgens de toelichting bij het wetsvoorstel elektronische handtekeningen worden daarmee de certificatieregelingen bedoeld die bij de totstandkoming van de wet zijn omschreven als privaatrechtelijke regelingen, waarbij het certificerend of accrediterend instituut er zelf via de weg van het privaatrecht voor zorgdraagt dat zal blijven worden voldaan aan de voorwaarden die aanleiding waren om tot certificatie over te gaan (MvT, Kamerstukken II 2000/01, 27 743, nr. 3, p. 23). Een dergelijke regeling bestaat minimaal uit de volgende componenten. (i) normen en standaarden waaraan de certificatiedienstverlener moet voldoen om onder deze regeling geaccrediteerd te worden, (ii) eisen die worden gesteld aan de instanties die certificatiedienstverleners beoordelen en accrediteren, (iii) de algemene procedures die worden gevolgd om te komen tot een accreditatie, zoals de beslissing tot accreditatie, de periodieke controles en de eventuele intrekking van een accreditatie. Het vrijwillige element is dat een certificatiedienstverlener die gekwalificeerde certificaten aan het publiek af wil geven zelf kan bepalen of hij zich onder een dergelijke regeling wil laten accrediteren. De voorwaarden van dergelijke accreditatieregelingen dienen objectief, transparant, proportioneel en niet-discriminerend te zijn (MvT, Kamerstukken II 2000/01, 27 743, nr. 3, p. 23).

2. Aanwijzingsbevoegdheid Minister VW (lid 1). Op grond van het eerste lid kan de Minister VW een accreditatieorganisatie aanwijzen als deze een accreditatieregeling toepast die voldoende waarborgen biedt dat de op basis van deze regeling geaccrediteerde certificatiedienstverleners voldoen aan de eisen die in art. 18 5, eerste en tweede lid, worden gesteld aan gekwalificeerde certificaten die aan het publiek worden afgegeven. Daarmee kan de minister het afnemen van diensten van geaccrediteerde certificatiedienstverleners stimuleren (zie Beleidsregel aanwijzing certificatieorganisaties elektronische handtekeningen, 6 mei 2003, Stcrt. 2003, 88). In een accreditatieregeling draagt een accrediterend instituut er zorg voor dat een certificatiedienstverlener zal voldoen aan de voorwaarden die aanvankelijk aanleiding waren om tot accreditatie over te gaan. Hierdoor ontstaat er een keuzemogelijkheid in de markt voor certificatiedienstverleners die onder een dergelijke accreditatieregeling vooraf door een onafhankelijke derde, het certificerend instituut, zijn getoetst. *Status aangewezen accreditatieorganisatie*. De door de minister aangewezen accreditatieorganisaties waarborgen dat de onder hun regeling geaccrediteerde certificatiedienstverleners aan de richtlijn en de eigen regels van de accreditatieregeling voldoen. Deze accreditatieorganisaties zijn echter niet te beschouwen als toezichthouder in de zin van de wet, maar kunnen door hun waarborgende rol wel een belangrijke functie vervullen bij de invulling van het toezicht (Kamerstukken II 2000/01, 27 743, nr. 3, p. 23).

3. Gevolgen aanwijzing (leden 2 en 3). Een aanwijzing op grond van het eerste lid heeft tot gevolg dat de aangewezen accreditatieorganisatie aan de certificatiedienstverleners een bewijs van toetsing kan verstrekken, als deze organisatie heeft vastgesteld dat deze certificatiedienstverlener voldoet aan de voorwaarden gesteld in art. 18 15, eerste en tweede lid. Een certificatiedienstverlener met zo een bewijs van toetsing wordt vermoed te voldoen aan de voorwaarden van art. 18 15 eerste lid. De certificaten die door deze certificatiedienstverlener als gekwalificeerd worden aangeboden of afgegeven, worden vermoed te voldoen aan de voorwaarden van art. 18 15, tweede lid (zie art. 11, onder dd, aant. 30).

4. **Intrekking (lid 4).** De Minister VW kan de aanwijzing van aangewezen accreditatieorganisaties intrekken als blijkt deze organisaties niet meer de waarborg kunnen bieden dat de door hen beoordeelde certificatie dienstverleners voldoen aan de in 18 15, eerste lid, gestelde waarborgen

[Veilige middelen elektronische handtekeningen]

Artikel 18.17. — 1. Degene die een veilig middel voor het aanmaken van elektronische handtekeningen op de markt brengt, zorgt ervoor dat het veilige middel voldoet aan de bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te stellen eisen.

— 2. Onze Minister kan een instelling aanwijzen die belast is met het beoordelen van de overeenstemming van een veilig middel voor het aanmaken van elektronische handtekeningen met de eisen, bedoeld in het eerste lid.

— 3. Degene die een veilig middel voor het aanmaken van elektronische handtekeningen op de markt brengt, zorgt ervoor dat dit middel is voorzien van een verklaring van de instelling, bedoeld in het tweede lid, of van een verklaring van een door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat van de Europese Gemeenschap dan wel van een van de overige staten die partij zijn bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte, aangewezen instelling, dat het middel voldoet aan de eisen, bedoeld in het eerste lid.

— 4. De verklaring, bedoeld in het derde lid, betreft ofwel een afzonderlijk veilig middel, ofwel een type.

— 5. De instelling die in aanmerking wenst te komen voor een aanwijzing als bedoeld in het tweede lid, toont aan dat zij voldoet aan de bij of krachtens algemene maatregel van bestuur vastgestelde eisen.

— 6. Indien Onze Minister heeft vastgesteld dat de aangewezen instelling niet meer aan de in het vijfde lid bedoelde eisen voldoet en de instelling niet binnen een door Onze Minister gestelde termijn heeft aangetoond aan de eisen te voldoen, wordt de aanwijzing ingetrokken.

— 7. Indien de aangewezen instelling aantoonbaar redelijkerwijs niet binnen de gestelde termijn aan de eisen te kunnen voldoen, kan Onze Minister de termijn verlengen.

1. **Vereisten voor veilige middelen (lid 1).** In art 1 1, onder vv, worden 'veilige middelen voor het aanmaken van elektronische handtekeningen' omschreven als middelen voor het aanmaken van elektronische handtekeningen die voldoen aan de vereisten krachtens art 18 17, eerste lid (zie art 1 1, onder vv, aant 48) Het eerste lid biedt een grondslag voor het bij of krachtens AMvB vaststellen van de vereisten die worden gesteld aan zo een veilig middel Deze vereisten moeten overeenstemmen met de vereisten opgenomen in Bijlage II, Richtlijn elektronische handtekeningen (bijlage A8) Degene die de veilige middelen op de markt brengt, is verantwoordelijk voor de naleving van de in het eerste lid bedoelde vereisten Hij mag de veilige middelen niet op de markt brengen, indien niet aan deze vereisten is voldaan (MvT, Kamerstukken II 2000/01, 27 743, nr 3, p 23)

2. **Instelling belast met de beoordeling van veilige middelen (lid 2).** Het tweede lid biedt de Minister VW een grondslag voor het aanwijzen van een onafhankelijke instelling die is belast met het beoordelen van veilige middelen Deze beoordeling vindt plaats aan de hand van de vereisten die zijn vastgesteld bij of krachtens de AMvB genoemd in het eerste lid

3. Verklaring van instelling of bevoegde autoriteit van andere lidstaat (led 3 en 4). Degene die de veilige middelen op de markt brengt, dient ervoor te zorgen dat deze middelen zijn voorzien van een verklaring van de onafhankelijke instelling bedoeld in het tweede lid. In deze verklaring moet staan dat het veilige middel voldoet aan de vereisten bedoeld in het eerste lid. De verklaring kan een afzonderlijk middel betreffen of een type. De veilige middelen mogen niet op de markt worden gebracht als ze niet zijn voorzien van zo een verklaring. Om de handel in veilige middelen binnen de EER en EER niet te belemmeren, zijn de verklaringen van aangewezen onafhankelijke instellingen in andere lidstaten van de EU of EER geldig binnen de respectievelijke gemeenschappen (MvT, Kamerstukken II 2000/01, 27 743, nr 3, p 23-24)

4. Vereisten aan de onafhankelijke instelling (leden 5-7). Het vijfde lid implementeert art 3, vierde lid, tweede volzin, Richtlijn elektronische handtekeningen (blijft in de tekst). Op grond daarvan dienen de aangewezen onafhankelijke instellingen te voldoen aan de door de Europese Commissie vastgestelde criteria. Deze criteria zijn neergelegd in de beschikking van de Europese Commissie van 6 november 2000 (C(2000)3179) betreffende de minimumcriteria die de lidstaten in acht moeten nemen bij de aanwijzing van instanties. Als de Minister Vw vaststelt dat de aangewezen onafhankelijke instelling niet meer voldoet aan deze vereisten, kan de minister de instelling een termijn geven om daaraan alsnog te voldoen. Als de instelling daar niet in slaagt wordt de aanwijzing in getrokken.

[Verbod certificatie dienstverlening zonder registratie]

Artikel 18.18. Het is de certificatie dienstverlener waarvan de registratie op grond van artikel 2.2, vierde lid, onderdeel b of c, is beëindigd verboden gekwalificeerde certificaten aan het publiek aan te bieden of af te geven zolang hij niet opnieuw is geregistreerd.

Betekenis. Het artikel bepaalt dat certificatie dienstverleners die niet meer op grond van art 2.1, derde lid, zijn geregistreerd, geen gekwalificeerde certificaten (zie art 1.1, onderdeel dd, aant 30) meer mogen aanbieden zolang zij niet opnieuw zijn geregistreerd. Het verbod volgt ook uit art 2.1, derde lid, waarin is bepaald dat voor het aanbieden van gekwalificeerde certificaten een registratie is vereist (zie art 2.1, aant 8). Toezicht. Het verbod van het artikel wordt strafrechtelijk gehandhaafd op grond van art 1, onderdeel 2°, WED. De naleving van het verbod van het onderhavige artikel wordt ingevolge art 15.1, derde lid, door OPTA met bestuurlijke handhavinginstrumenten gehandhaafd (zie art 15.1, aant 3). Volgens de toelichting wordt aldus voorkomen, dat door problemen bij de dossieroverdracht of door het stellen van andere prioriteiten bij de onderscheiden diensten de kennis over de niet meer geregistreerde certificatie dienstverlener niet optimaal wordt gebruikt. Dit is van belang om onmiddellijk in actie te kunnen komen als deze certificatie dienstverlener toch gekwalificeerde certificaten aanbiedt of afgeeft. Maar ook als de certificatie dienstverlener opnieuw een aanvraag voor registratie bij OPTA zou willen indienen, is het van groot belang dat OPTA de bevoegdheid heeft om de certificatie dienstverlener in de periode na het beëindigen van de registratie te volgen.

[Informatie uitwisseling tussen OPTA en NMa]

Artikel 18.19. In afwijking van artikel 24 van de Wet Onafhankelijke post- en telecommunicatie autoriteit, onderscheidenlijk artikel 91 van de Mededingingswet,

gingswet, verstrekken het college en de directeur-generaal van de Nederlandse mededingingsautoriteit elkaar op verzoek de gegevens of inlichtingen die van betekenis zijn of kunnen zijn voor de uitoefening van de taken en bevoegdheden die bij of krachtens de Telecommunicatiewet aan het college zijn opgedragen, respectievelijk zijn verleend, mits:

- a. de geheimhouding van de gegevens of inlichtingen in voldoende mate is gewaarborgd, en
- b. voldoende is gewaarborgd dat de gegevens of inlichtingen niet zullen worden gebruikt voor een ander doel dan waarvoor deze worden verstrekt.

Betekenis. Dit artikel regelt de informatie-uitwisseling tussen OPTA en de NMa door te bepalen dat de dg-NMa en OPTA elkaar in beginsel op verzoek informatie moeten verstrekken. Doordat het hier om een verplichting tot informatieverstrekking gaat en niet om een bevoegdheid, vormt het artikel een uitzondering op het terzake geldende regime van de Wet OPTA (bijlage B3) en de Mededingingswet Art 24, eerste lid, Wet OPTA en art 90 Mw geven als hoofdregel dat de informatie die OPTA, respectievelijk de NMa, verkrijgt omtrent een onderneming in het kader van hun werkzaamheden alleen mag worden gebruikt bij de uitoefening van de bij de Wet OPTA, respectievelijk de Mededingingswet, opgedragen taken. Deze strikte doelbinding kent limitatief in de wet opgenomen uitzonderingen. Zo geeft art 24, tweede lid, Wet OPTA aan OPTA de bevoegdheid informatie te verstrekken aan een instantie die op grond van andere wetten belast is met de uitvoering van toezichthoudende taken. OPTA moet zich er daarbij wel van vergewissen dat de geheimhouding van de gegevens of inlichtingen in voldoende mate is gewaarborgd en dat de gegevens of inlichtingen niet zullen worden gebruikt voor een ander doel dan waarvoor deze worden verstrekt. De dg-NMa kan op grond van art 91 Mw informatie verstrekken aan een buitenlandse instelling die belast is met mededingingstoezicht en aan een bestuursorgaan dat op grond van een ander wet dan de Mw belast is met mededingingstoezicht. Van deze laatste bevoegdheid kan de dg-NMa gebruik maken als hij, net als bij OPTA het geval is, er van is overtuigd dat de geheimhouding van de gegevens of inlichtingen in voldoende mate is gewaarborgd en dat de gegevens of inlichtingen niet zullen worden gebruikt voor een ander doel dan waarvoor deze worden verstrekt. *Verplichting* Anders dan art 24 Wet OPTA en art 90 en 91 Mw legt dit artikel een plicht op OPTA en de NMa om elkaar relevante informatie te verstrekken. *Verzoek* Voorwaarde voor het bestaan van de verplichting is wel dat er een verzoek om informatieverstrekking is gedaan. Bestaat een dergelijk verzoek niet dan valt aan te nemen dat op grond van art 24, tweede lid, Wet OPTA, respectievelijk art 91 Mw op eigen initiatief informatie kan worden verstrekt. *Meer* *vondigt toets* Voordat informatie wordt uitgewisseld, moet de vraag worden beantwoord of deze van betekenis is of kan zijn voor de uitoefening van de taken en bevoegdheden van OPTA. De wet bepaalt niet wie dit moet onderzoeken en wie dit moet beoordelen. Het ligt echter voor de hand aan te nemen dat het de informatieverstrekkende partij is die zich ervan moet vergewissen dat de gevraagde informatie voor de ander van betekenis is. Het is immers deze partij op wie de hoofdverplichting rust de informatie alleen te gebruiken voor de uitoefening van de eigen bevoegdheden. Hetzelfde lijkt te gelden voor de beoordeling of is voldaan aan de vereisten dat de geheimhouding van de gegevens of inlichtingen in voldoende mate is gewaarborgd en dat de gegevens of inlichtingen niet zullen worden gebruikt voor een ander doel dan waarvoor deze worden verstrekt. *Wederkerig?* De verplichting om informatie uit te wisselen is, zo geeft de wettekst uitdrukkelijk aan, wederkerig. Het is echter de vraag of dit juist is. Bepaald is immers ook dat het informatieverzoek betrekking moet hebben op informatie die van betekenis

is of kan zijn voor de uitoefening van de taken en bevoegdheden van OPTA. Niet duidelijk wordt waarom en wanneer de dg-NMa om informatie zou kunnen verzoeken voor een taak of een bevoegdheid die niet aan hem maar aan OPTA toekomt

[Informatieuitwisseling tussen OPTA, Commissie en NRI]

Artikel 18.20. — 1. Het college verstrekt na een daartoe strekkend verzoek van de Commissie van de Europese Gemeenschappen dan wel van een nationale regelgevende instantie, de gegevens of inlichtingen die de Commissie respectievelijk die nationale regelgevende instantie nodig heeft voor de uitoefening van haar taken uit hoofde van het Gemeenschapsrecht mits:

a. de geheimhouding, voor zover er naar het oordeel van het college sprake is van bedrijfsvertrouwelijke gegevens of inlichtingen, van de gegevens of inlichtingen in voldoende mate is gewaarborgd,

b. voldoende gewaarborgd is dat de gegevens of inlichtingen niet zullen worden gebruikt voor een ander doel dan waarvoor deze zijn verstrekt, en

c. het verzoek gegevens of inlichtingen betreft die het college uit hoofde van zijn taken en bevoegdheden op grond van deze wet heeft verkregen.

— 2. Indien het college van oordeel is dat er sprake is van bedrijfsvertrouwelijke gegevens of inlichtingen, vermeldt het college bij het verstrekken van die gegevens of inlichtingen aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen onderscheidenlijk de nationale regelgevende instantie, uitdrukkelijk en met redenen omkleed dat die informatie niet aan derden ter beschikking mag worden gesteld.

— 3. Indien het college aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen gegevens of inlichtingen verstrekt die het college heeft verkregen van een aanbieder van een openbaar elektronisch communicatienetwerk, een openbare elektronische communicatiedienst of bijbehorende faciliteiten, stelt het college de betreffende aanbieder daarvan op de hoogte.

Betekenis. Dit artikel handelt over het verstrekken van informatie door OPTA aan de Europese Commissie en aan een NRI. *Verzoek* De informatie hoeft alleen te worden verstrekt indien de Commissie of de buitenlandse NRI daarom heeft verzocht. Uit art 5, tweede lid, Kaderrichtlijn (bijlage A1) valt af te leiden dat een dergelijk verzoek door de Commissie of de NRI met redenen moet worden omkleed. Op grond van hetzelfde lid dient het verzoek van de Commissie bovendien in evenredigheid te zijn met de uitvoering van de taken waarvoor de informatie wordt gevraagd. *Meenvoudige toets* De informatie hoeft alleen te worden verstrekt als de Commissie of de NRI de informatie nodig heeft voor de uitoefening van haar taken uit hoofde van het Gemeenschapsrecht. In dit verband kan hierbij ten aanzien van de Commissie worden gedacht aan de in art 15, vierde lid, Kaderrichtlijn opgenomen bevoegdheid van de Commissie om transnationale markten vast te stellen (zie art 11, aant 20, Inl opm bij hoofdstuk 6A, aant 3 en art 6b 1, aant 1). Voorts wordt gewezen op de in hoofdstuk 6B van de wet geregelde consultatieprocedure ingevolge waarvan bepaalde besluiten van OPTA in concept aan de Commissie en alle andere NRI's voor commentaar moeten worden gezonden en waarbij het denkbaar is dat de Commissie of een NRI behoefte heeft aan aanvullende informatie (zie Inl opm bij hoofdstuk 6B, aant 3). De bewoordingen van het artikel sluiten niet uit dat door OPTA ook informatie moet worden verstrekt als door de Commissie informatie wordt gevraagd voor een taak die buiten het kader van de richtlijnen op het terrein van de elektronische communicatie valt. Hierbij kan bij

voorbeeld worden gedacht aan de handhaving van het algemene Europese mededingingsrecht door de Commissie. In het geval er sprake is van vertrouwelijke bedrijfsinformatie moet OPTA dit op grond van het tweede lid met opgaaf van redenen aan de Commissie of de NRI melden. OPTA moet zich er verder van verzekeren dat de geheimhouding van vertrouwelijke bedrijfsinformatie is gewaarborgd. Van belang hierbij is dat, op grond van art 5, derde lid, Kaderrichtlijn, in het geval er sprake is van vertrouwelijke informatie de Commissie of de NRI moet garanderen dat de informatie vertrouwelijk blijft. OPTA moet verder bekijken of de verstrekte informatie niet voor een ander doel wordt gebruikt dan waarvoor deze wordt verstrekt (de uitvoering van taken op grond van het EG-verdrag).

[Standaardisatie]

Artikel 18.21. — 1. Bij ministeriële regeling worden regels gesteld met betrekking tot de toepassing van overeenkomstig artikel 17, vierde lid, van richtlijn nr. 2002/21/EG verplicht gestelde normen of specificaties, die gepubliceerd zijn in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

— 2. Een wijziging van de normen of specificaties, bedoeld in het eerste lid, gaat gelden met ingang van de dag waarop die wijziging in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen* is gepubliceerd.

— 3. Bij ministeriële regeling kunnen regels worden gesteld met betrekking tot de toepassing van in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen* gepubliceerde normen of specificaties als bedoeld in artikel 17, eerste lid, van richtlijn nr. 2002/21/EG met betrekking tot:

a. bij die regeling aan te wijzen categorieën van elektronische communicatienetwerken, elektronische communicatiediensten, bijbehorende faciliteiten, of diensten indien het toepassen van die normen of specificaties nodig is voor het waarborgen van eind- tot eindverbindingen of het verbeteren van de keuzevrijheid van gebruikers, of

b. het gebruik van applicatieprogramma-interfaces indien het toepassen van die normen of specificaties nodig is voor het bevorderen van de toepassing van open applicatieprogramma-interfaces bij het leveren of aanbieden van digitale interactieve televisiediensten.

Betekenis. Het artikel biedt de basis voor implementatie van door de Commissie op grond van art 17 Kaderrichtlijn (bijlage A1) verplicht gestelde normen en/of specificaties. Art 17 Kaderrichtlijn handelt over standaardisatie met het oog op het bevorderen en waarborgen van interoperabiliteit (zie aant bij art 6 1). Daarbij geldt als uitgangspunt dat in beginsel geen standaarden worden voorgeschreven maar dat de lidstaten het gebruik van bepaalde normen/specificaties aanmoedigen. Hiertoe wordt door de Europese Commissie een lijst van normen en/of specificaties opgesteld en gepubliceerd in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen* (zie PbEG 2002/C 331/04). Het is vervolgens aan de lidstaten om het gebruik van deze normen en/of specificaties aan te moedigen. Wanneer deze aanpak niet tot het gewenste resultaat leidt, dat wil zeggen wanneer de normen/specificaties onvoldoende worden nageleefd en dit er in één of meer lidstaten toe leidt dat de interoperabiliteit van diensten niet kan worden gewaarborgd, kan de Commissie de normen verplicht stellen. Dit geschiedt door middel van een zogenoemde regelgevende (comitologie)procedure (zie richtlijn 1999/468/EG, PbEG L184/23 van 17 juli 1999, art 5 en 7), hetgeen in dit geval wil zeggen dat de lijst met verplichte normen/specificaties moet worden voorgelgd aan het Comité voor de com-